



BALTIC CENTRE *for* WRITERS *and* TRANSLATORS

## Annual Report 2016



## Introduction

Looking back in 2016 you realize how intense the year was, how filled with meetings, conversations, new international contacts, the quest to convey the centre's narrative out to the world, and work further to maintain the centre as an active international cultural contributor. At the same time, all those who work with and at the Centre, its intellectual owners and creators, i.e. authors and translators, and those who took care of the business, cared to cherish the centre's inner essence and meaning - to be a home for literary creation, authors' and translators' ongoing workshop, an inspiring international environment and a place for significant meetings and learning.

*What were highlights of year 2016?*

The BCWT became a work and meeting place for authors and translators from 25 countries.

A winter storm cracked a tree on Klinten in front of the Centre, a tree that so many guests related to. On social media the tree was lamented nationally and internationally.

The Swedish Minister of Culture Alice Bah Kuhnke gilded an April day when she visited the Centre to closer get acquainted with the activity and she engaged talked about the issues both the minister and the Centre are passionate about: how to constructively support freedom of speech, authors and translators and creative process. And how to develop international cultural exchange as the ground for better understanding.

During the year Open Houses, literary program, talks with authors, translator, scientists and politicians were arranged, film screenings and concerts, receptions, study visits, mingles and excursions were recurrent events. Writers and translators met refugee students and pupils in classes with special needs at Visby Gymnasium, telling how they started writing or translating and what they work with. Secondary school pupils visited the centre to meet authors and "breathe in" the ambience of the place.

BCWT's programs often become the first acquaintance with an authorship for the Swedish audience. It was particularly exciting to arrange talks about ongoing writing project, the one writer works on while staying at the centre or on a recently published book, which to some extent came to life during the residency. E. g. Andrei Ivanov from Tallinn, who during his previous stay in Visby got so effected by the surroundings that he made them

a part of his story. Or Li Bennich-Björkman, professor of political science at Uppsala University, and also a writer, shared her thoughts around her upcoming book "Mourning a Life, Living Another. To Flee and Become Alien"

Commissioned by BCWT the journalist Maria Molin continued interviewing writers and translators in residency. Read the stories (in English *och på svenska*) and get a deeper insight into the writing process and the essence of BCWT.

## **BCWT is a haven for work and a forum for exchange**

### **“Building bridges and breaking barriers”**

BCWT is a work place for writers and translators with residency priority given to literary professionals from the countries of the Baltic Sea region and Nordic countries, yet the centre is open for applicants from all over the world. The main criteria for receiving a residency at BCWT is the professional character of literary work t. i. the works have been published at an established publishing, either in paper form or digital. The regular application form contains CV, list of publications, description of the project to be worked on.

During 2016 the BCWT hosted **183** residing guests from **26** countries. They could devote themselves to a literary project of their own, staying in average 2-5 weeks on a residency bursary, t. i. free of charge, and with 24-hours full access to all BCWT's facilities. Furthermore German Translation Fund, Swedish Writers' Fund, Swedish institute, Estonian Writers' Union, Finland Swedish Writers' Association, Norwegian Writers Union, et al granted a number of individual earmarked bursaries, meant for a working residency at the BCWT. A majority of the residing guests were authors and translators of poetry, prose, plays, screenplays, film scripts, libretto, essays, children books, non-fiction within humanities, though occasionally cultural administrators, publishers and other guests working in the literature field stayed in connection to a shorter project or meetings. BCWT actively facilitated dialogue between residents, as well as visibility of Centre's international activity. The Centre extensively served as a place for readings, Open Houses, film-screenings, meetings, talks, receptions, mingles, dinners and study visits.

Serving and promoting the BCWT as an international meeting place the organization has been investing significant efforts into creating good working environment and welcoming conditions to develop professional and personal contacts and networking. Dinners, tea-hours, combined with talks and presentations of work-in-progress contribute to deeper acquaintance with each other's writing, culture, backgrounds, experiences. To inspire the guests by extraordinary historical and natural richness of the island, to create more opportunities for international dialogue-on-road a great number of excursions in Visby and around Gotland were arranged for residing guests and participants of the projects. A great number of presentations of the BCWT's activity were done for booked and drop-in study visits to the BCWT's premises.

BCWT's everyday life:



International picnic on the Cliff in front of BCWT



One of many international dinners



Visit to Berkgrade. Meeting with Serbian writers former bursary-holders at BCWT





Excursion with Justyna, Julie, Claudia around Gotland, Patrik Muskos, BCWT, driving and guiding  
Foto: Julie Sibony



Writers and translators' "survival kit" . Photo: Julie Sibony

## Statistics

**Unique guest**                    **183**

**Countries**                        **26**

**Days**                                **2978**

	<b>Days</b>		<b>Guest</b>	
Armenia	35	1,18%	2	1,09%
Belarus	122	4,10%	7	17,43%
Canada	13	0,44%	1	0,55%
Denmark	141	4,73%	8	4,37%
Estonia	152	5,10%	8	4,37%
Finland	230	7,72%	14	7,65%
France	47	1,58%	2	1,09%
Georgia	14	0,47%	1	0,55%
Germany	233	7,82%	15	8,20%
Greece	64	2,15%	3	1,64%
Iceland	67	2,25%	3	1,64%
Italy	78	2,62%	3	1,64%
Latvia	29	0,97%	1	0,55%
Lithuania	75	2,52%	4	2,19%
Nigeria	6	0,20%	1	0,55%
Norway	267	8,97%	17	9,29%
Poland	207	6,95%	10	5,46%
Russia	72	2,42%	3	1,64%
Serbia	62	2,08%	4	2,19%
Slovenia	83	2,79%	3	1,64%
Spain	28	0,94%	1	0,55%
Sweden	725	24,35%	64	34,97%
Switzerland	43	1,44%	2	1,09%
Turkey	94	3,16%	3	1,64%
Uganda	28	0,94%	1	0,55%
Ukraine	63	2,12%	2	1,09%

## Profession

**Writers**                            122    66,67%

**Translators**                        45    24,59%

**Other**                                16    8,74%

**(Playwrights, scriptwriters, musicians, composers, etc.)**

## Gender

Female                                124    67,76%

Male                                    59    32,24%

## HIGHLIGHTS OF THE YEAR

### Meetings, workshops, seminars, readings

#### Baltic Writers' Council

Baltic Writers and Translators' Council had its annual general assembly at Baltic Centre for Writers and Translators in Visby!

**Meeting of RECIT** – European Association of International Translators Centres in Ventspils, Latvia, at the sister-centre Ventspils International Writers' and Translators' House

#### Serbian writers at BCWT

In cooperation with the cultural association “Krokodil” and the Swedish Institute a Serbian writer stayed at BCWT in October and December. In connection to their residencies public readings were arranged and their texts were translated.

#### Swedish minister of culture visited the BCWT in April



Fr left to right: Lena Pasternak, minister of culture Alice Bah Kuhnke & BCWT chairman Olle Jansson

## Attending a seminar with Svetlana Alexievitch in Jonsered



Fr left to right: Sara Danius, Svetlana Alexievitch

## Almedal Week

### Seminar and Cultural Reception

Swedish Joint Committee for Artistic and Literary Professionals' chairman **Marika Lagercrantz** talked with cultural politicians from different parties in the “sold-out” seminar “What do you want with cultural politics?”

Ca 150 persons attended reception held out arranged by KLYS in cooperation with BCWT!





## Cooperation and engagements on Gotland

### School children meeting writers at Baltic Centre for Writers and Translators



Pupils from Högby school meeting Nigerian writer Samuel Kolawole



Ugandan writer Achiro Patricia Olwoch at Wisby Gymnasium

### Gotland Film Lab and Bergman Week

Gotland Film Lab is a pilot project organized in collaboration between Baltic Centre for Writers and Translators, Visby International Centre for Composers, Baltic Art Center, Film on Gotland and Bergman Estate on Fårö. It is aimed at developing new, sustainable methods of supporting filmmakers and artists and creating a laboratory for artistic experiments and interdisciplinary collaborations.

Lena Pasternak was engaged to moderate and interpret the talk of the Russian film director Andrei Zviagintsev who's participation at Bergman Week was a part of Gotland Film Lab.

### Public events in selection

EVERYBODY READS NEWS!

BCWT in cooperation with BAC

Public programme at Baltic Centre for Writers and Translators

Reading and talk with **Valentinas Klimasauskas** (LIT), **Karl Larsson** (SWE), and **Gailė Pranckūnaitė** (LIT).

TALK and POETRY Reading with the Polish writer **Grzegorz Wróblewski** and his translator, scholar and poet himself **Piotr Gwiazda**

## Literary Encounters in Europe: "Them and Us"

22 April at Almedalen Library, Visby.

SEMINAR and READINGS

Arranged by Baltic Writers Council & Baltic Centre for Writers and Translators  
in cooperation with Almedal Library and Campus Gotland Uppsala University

Key-note speaker is the Swedish dramatic, author and social commentator **Stina Oscarson**, who speaks on the topic: "Can Culture Prevent Violence".

**Göran Willis** comes back to BCWT to present his new book which is partly written at the centre. With the focus on Gotland stadions and the theme sport arenas as meeting places in folkhemmet Göran Willis tells about a unique cultural treasure - old stadions that are still in use, among others Lagerlingen/Hansavallen, Gutavallen, Stangmalmen, Dalhem och Fårösunds IP

**Li Bennich-Björkman**, professor of political science at Uppsala University, writer, gave a talk about her upcoming upcoming book

*"To Mourn a Life, to live another. To flee and to be alien"*

She wrote books about life in exile and political culture, creativity, integration and East Europe. böcker om livet i exil och politisk kultur, om kreativitet, integration, och om Östeuropa.

Often it is talked about exile and being "immigrant" in a way that conceals the existential and the richness of an existence where you live in several worlds at the same time. My book is therefore about it. About the existence, about turning points, about to accept, about time and location".

Li Bennich-Björkman



**Marija Pavlović**, born 1984, lives and works in Belgrad in Serbia. She was in residence at BCWT as a result of cooperation with cultural association "Krokodil" and with the support of Swedish Institute. She worked with her novel and gave a talk and reading with by BCWT commission translations from Serbian into Swedish.

## Grants

BCWT in cooperation with Belarusian and Swedish Writers Union and with the financial support from Sida hosted four writers from Belarus.

German Translators' Fund awarded bursaries to a number of German translators, and Estonian Writers Union to Estonian writers for a residency at BCWT.

Supported by the Swedish Institute and in cooperation with the cultural association "Krokodil" in Belgrade BCWT hosted a Serbian writer who was translated and introduced to the Swedish audience.

BCWT's chairman Olle Jansson donated, as year before, his chair remuneration of 10000 SEK for a grant conferred to the Ukrainian writer Natali Blok.

## How BCWT is being governed and managed

### Members and founders

of the non-profit organization BCWT (Östersjöns författar- och översättarcentrum) are Swedish Writers' Union, Gotland County Administration and Region Gotland. The members appoint three representatives each to the Board of Representatives and nominate Swedish members to the Board of the BCWT.

### Representatives

Gotland County: Britt Silfvergren, Louise Hoffman Borgö

Region Gotland: Lilian Edwards, Eleonore Hemström, Annette Glover / Deputies: Bo Björkman, Eva Gahnström, Mats Sundin

Swedish Writers' Union: Lena Karlin, Katarina Kieri, Ing-Britt Björklund

Annual Meeting of the Representatives was held on **13 May**.

### Board of the BCWT

is composed of a Chairman and six members and six deputies who are appointed by the Representatives on the annual meeting and the Board internally appoints its Deputy Chairman. Of the Board's six members, two are nominated by the Swedish Writers' Union, two - by the County Administration of Gotland, of whom one represents Uppsala University Campus Gotland, one member is to be nominated by Region Gotland. The Baltic Writers' Council nominate two members representing the foreign Writers' and Translators Unions for a two year period.

### **Members of the Board**

Olle Jansson, chairman, Campus Gotland Uppsala university

Katarina Krusell, Region Gotland

Thomas N. Persson, Gotland County Administration

Janina Orlov / Stefan Ingvarsson, Swedish Writers' Union.

Heidi von Wright, Finland's Swedish Writers Association; Baltic Writers' Council.

Yuliya Tsimafeyeva, Belarus Writers' Union, Baltic Writers' Council

Deputies: Anna Hrdlicka, Region Gotland

Cecilia Hansson, Viveka Sjögren, Swedish Writers' Union

Liutauras Degesys, Lithuanian Writers' Union and Hannu Niklander, Finnish Writers' Union, both through Baltic Writers' Council

### **Meetings of the Board**

During the year 2016 the Board held three meetings: 12 February and 13 May – in Visby, 15 November – in Stockholm.

### **Baltic Writers' Council – BWC**

The Baltic Writers' and Translators' Council (BWC) represents 21 literary organizations, 12 countries and approximately 17.000 members around the Baltic region and beyond.

The Council which was founded during the legendary authors and translators' Baltic Sea voyage in 1992 is a multinational, non-profit, non-governmental organization which promotes the freedom of expression, democracy and the free flow of ideas and information between the writers' and translators' organizations. It also aims to support and inspire BCWT activities. The BCWT is the headquarters for BWC, which nominates two members and two deputies to BCWT's Board. The chairperson of Baltic Writers' Council is **Kazimiera Astratoviene** (chair of Lithuanian Translators Organisation)

BWC had its annual General Assembly on 22-24 April at BCWT.

### **The Office**

has been open every week-day 8.30 a.m. – 4.30 p.m.

Employees:

Lena Pasternak - director

Patrik Muskos - managing assistant, on leave January-April

Amanda Karlsson – household cleaning, administration

Services:

Accountant: Gustav Söderdahl

Auditors: Tore Karlström and Mikael Wollbo

**BCWT's activity is financed by :**

Swedish Arts Council and Region Gotland.  
Swedish Institute

**In 2016 BCWT cooperated and communicated, on a daily basis and in connection to projects, with a great number of international, national and local organisations and authorities**

Swedish Arts Council, Swedish Institute, Swedish Arts Grants Committee, County Administration on Gotland, Region Gotland, Swedish Writers' Union, Übersetzerhaus Looren in Switzerland, Ventspils International Writers nad Translators House, Baltic Writers' Council, KLYS, Publishing house *Natur och Kultur*, Baltic Art Center, Visby International Composers Centre, Estonian Writers' Union, Belarus Writers' Association, Cultural Association "Krokodil" in Belgrad, Campus Gotland Uppsala University, Almedalen Library Visby, German Translators' Fund, Network Fabrique Traducteurs Europeene, network RECIT – Réseau Européen des Centres Internationaux de Traducteurs littéraires, Anna Lindh Foundation, Network *Kulturskaparna*, Swedish PEN, Film on Gotland, Bergman Estates.

***Thank you from BCWT's Board***

To maintain and develop the activity of BCWT is only possible thanks to support and vital relations with institutions, organisations and private persons in many countries.

Thank you all!

Visby, May 2017

Olle Jansson

Janina Orlov

Katarina Krusell

Stefan Ingvarsson

Thomas N. Persson

Yuliya Tsimafeyeva

Heidi von Wright

## Intervju med Sölvi Björn Sigurðsson

Den isländska författaren och översättaren Sölvi Björn Sigurðsson har återvänt till Östersjöns författar- och översättarcentrum flera gånger sedan första vistelsen 2006. Nuskriver han på sin femte roman, som kommer ut på Island i höst.

## Interview with Sölvi Björn Sigurðsson

The Icelandic writer and translator Sölvi Björn Sigurðsson has returned to the Baltic Centre for Writers and Translators several times since his first visit here in 2006. Now he is writing on his fifth novel, which will be published in Iceland in the fall.

– Det bästa med att vara här är att man får så mycket koncentrerad tid för skrivandet. Under mina två veckor i Visby hinner jag mycket mer än jag skulle ha gjort hemma. Varje dag här är som tre arbetsdagar hemma i Reykjavik, säger han.

Sölvi Björn Sigurðsson började tidigt att skriva. Redan i 16-årsåldern var han ganska säker på att det var det här som han ville göra i sitt liv. Han läste mycket under tonåren och har skrivit dikter sedan han var barn.



– The best thing about staying here is that you get so much concentrated time for writing. During my two weeks in Visby I catch up with much more than I normally would have done back home. Every day here is like three days at home in Reykjavik, he says.

Sölvi Björn Sigurðsson started to write early. Already at the age of 16, he was pretty sure that this was what he wanted to do in his life. He read a lot during his adolescence and has written poems since he was a child.

Hans första publicerade verk är diktsamlingar: *Ást og frelsi* (*Kärlek och frihet*) och *Vökunætur Glátúnshundsins* (*Glátún-hundens sömnlösa nätter*).

– Det fanns mycket böcker hemma när jag växte upp och min morfar översatte poesi av bland andra Gustaf Fröding och Hjalmar Gullberg. Så jag var ganska orädd när jag valde ett jobb inom det här området. Jag började skriva artiklar och använde mina universitetsår till att komma igång med skrivandet, berättar han och fortsätter:

– När jag var 16-17 år hade jag ett sommarjobb som vakt på Nationalmuseum i Reykjavik. Det var inte lika mycket turister på Island då som det är idag och jag hade mycket tid över att läsa böcker, så det var ett väldigt bra och passande jobb för mig, säger han och ler.

Sölvi Björn Sigurðsson skriver poesi och romaner, och har även gett ut två böcker om isländsk fiskekultur och historia. Han översätter klassisk lyrik från franska, tyska och engelska till isländska och har bland annat gjort en prisad översättning av Arthur Rimbauds *En tid i helvetet* (*Une Saison en Enfer*) och Shakespeares *Stormen*.

Hans första roman, *Radió Selfoss*, kom ut 2003 och handlar om två vänner i Selfoss, en liten stad på södra Island, drygt 50 kilometer öster om Reykjavik, där han bodde tills han var 11 år och familjen flyttade till huvudstan. Han har studerat litteraturvetenskap och franska i Montpellier och Paris. Det var här han började översätta Rimbauds *En tid i helvetet*, som han arbetade till och från med under tio år.

– Språket är så kraftfullt, varje mening är betydelsefull, du måste hitta rätt ton. När man översätter lyrik behöver man komma väldigt nära texten och ge mycket av sig själv, säger han.

Han har även bott i Skottland, där han tog en magisterexamen i förlagskunskap.

– Jag har ett litet förlag i mitt kök och har publicerat några diktsamlingar, bland annat Rimbaud-översättningen och diktverk av den skotska poeten Robert Burns, säger han.

His first published works are collections of poetry: *Ást og frelsi* (*Love and Freedom*) and *Vökunætur Glátúnshundsins* (*Sleepless Nights of the Glátún Dog*).

– There were a lot of books at home when I was growing up and my grandfather translated poetry – works by the Swedish writers Gustaf Fröding and Hjalmar Gullberg among others. So I was quite fearless when I chose a job in this field. I used my university years to get started with writing, he says and continues:

– When I was 16-17 years old, I had a summer job as a guard at the National Museum in Reykjavik. There were not as many tourists in Iceland as there are today and I had plenty of time reading books, so it was a really good and suitable job for me, he says, smiling.

Sölvi Björn Sigurðsson writes poetry and novels, and has also published two non-fiction books about Icelandic fish culture and history. He translates classical poetry from French, German and English into Icelandic and has made a celebrated translation of Arthur Rimbaud's *A Season in Hell* (*Une Saison en Enfer*) and Shakespeare's *The Tempest*.

His first novel, *Radió Selfoss*, was published in 2003, a story about two friends in Selfoss, a small provincial town in southern Iceland about 50 kilometers east of Reykjavik, where Sölvi lived until he was 11 years old and the family moved to the capital. He studied Comparative Literature and French in Montpellier and Paris. It was here that he began to translate Rimbaud's *A Season in Hell*, which he worked with now and then during ten years.

– The language is so powerful, every sentence matters, you have to get it right. While translating poetry you need to get very close to the text and give quite a lot of yourself, he says.

He has also lived in Scotland, where he got a master's degree in publishing.

– I have a small publishing house in my kitchen and have published some poetry collections, including the Rimbaud-translation and poetry of

<p>Delar av det episka diktverket <i>Gleðileikurinn djöfullegi</i> (<i>Den djävulska komedin</i>) är översatt till svenska, danska och finska för olika antologier. Det är en historia om en ung mans sökande i Reykjaviks nattliv och anspelar på Dantes <i>Den gudomliga komedin</i> i sin poetiska form och intrig. En annan av hans böcker som översatts är romanen <i>Síðustu dagar móður minnar</i> (2009), som han delvis skrivit vid en tidigare vistelse på Östersjöns författar- och översättarcentrum. Den finns översatt till danska och engelska, med titeln <i>The Last Days of my Mother</i> och handlar om relationen mellan en 37-årig man och hans färgstarka mamma, som reser till Amsterdam tillsammans när modern fått en obotlig cancerdiagnos. En berättelse skriven med svart humor där livsglädje och livskraft brottas med dödsångest.</p> <p>– Jag försöker analysera hur vi människor knyter an och förhåller oss till varandra. Det är något jag återkommer till i alla mina böcker, säger han.</p> <p>Idén till boken han skriver på nu under sin vistelse i Visby fick han för tio år sedan och karaktärerna har utvecklats med tiden. Handlingen kretsar kring en familj i Reykjavik och delar av historien utspelar sig i Ryssland. En av karaktärerna återvänder till Island på 1960-talet för att öppna ett apotek. Företaget växer sig stort tills finanskrisen kommer och förstör allt, en händelse som satt djupa spår i det isländska samhället.</p> <p>Sölvi Björn Sigurðsson har rest till Sverige flera gånger för att skriva och har bland annat deltagit i en kurs för debutanter i Skandinavien 2004 på Biskops Arnö Nordens Folkhögskola. Under två sommarveckor förra året vistades han med sin familj i Villa Bergshyddan i Stockholm – ett konstnärsresidens för skapande kulturarbetare bosatta i någon av Nordens huvudstäder. Och han återvänder gärna till Östersjöns författar- och översättarcentrum en gång om året för några veckor av intensivt skrivande, med små avbrott för promenader på de medeltida kullerstengatorna innanför murarna, längs strandpromenaden mot Snäck och tillbaka genom skogen på Kärleksstigen i den tidiga vårens bleka solljus.</p>	<p>the Scottish poet Robert Burns, he says.</p> <p>Parts of his epic poem <i>Gleðileikurinn djöfullegi</i> (<i>The Diabolical Comedy</i>) are translated into Swedish, Danish and Finnish for some anthologies. It's a story about a young man's quest through Reykjavik's night life and alludes to <i>The Divine Comedy</i> by Dante, in terms of structure, poetic form and plot. Another of his books that has been translated is the novel <i>Síðustu dagar móður minnar</i> (2009), which is partly written during a previous stay at the Baltic Centre for Writers and Translators. It has been translated into Danish and English with the title <i>The Last Days of My Mother</i> and deals with the relationship between a 37 years-old man and his colorful mother, who travel to Amsterdam together when the mother has got a terminal cancer diagnosis. A story written with dark humor, where the joy of life wrestles with the fear of death.</p> <p>– I try to analyze how people connect to each other. Relationships are something I return to in all my books, he says.</p> <p>Ten years ago he got the idea of the book that he is working on right now, and the characters have developed during this time. The story circles around a family in Reykjavik and parts of the story is taking place in Russia. One of the characters returns to Iceland in the 1960's to open a pharmacy. The company grows until the financial crisis strikes and ruins everything, an experience that had a deep and strong impact on the Icelandic society.</p> <p>Sölvi Björn Sigurðsson has traveled to Sweden several times to write and has participated in a course for debutant writers from the Scandinavian countries in 2004 at Biskops Arnö Nordens Folkhögskola. He spent two weeks last summer with his family at the Villa Bergshyddan in Stockholm – a residence for professional artists living in one of the capitals of Scandinavia. And he gladly returns to the Baltic Centre for Writers and Translators once a year for a few weeks of intense writing, with small breaks for walks on the medieval cobbled streets inside the city walls, along the beach and back through the woods in the pale sunlight of the early spring. He describes the Baltic Centre in Visby as a calm and inviting place. – It's great to come here, everything is very well organized. If you want company, there is</p>
--	--




<p>Centret uppe på Klinten i Visby beskriver han som en lugn och välkomnande plats.</p> <p>– Det är fantastiskt att komma hit, allt är väldigt bra ordnat. Om du vill ha sällskap finns det alltid någon du kan prata med. Man får vara ifred och arbeta i lugn och ro – och ändå är man inte ensam, säger han.</p> <p><b>Text och foto: Maria Molin</b></p>		<p>always someone to talk with.</p> <p>– It’s great to come here, everything is very well organized. If you want company, there is always someone to talk with. You are left alone to work quietly, and yet you are not alone.</p> <p><b>Text and photo: Maria Molin</b></p>
--	--	--

<p><b>Intervju med Pauliina Haasjoki</b></p> <p><b>Hon tycker det är spännande att anlända till Östersjöns författar- och översättarcentrum och titta på gästlistan på anslagstavlan utanför det gemensamma köket. Kanske känner hon till någon av dem, genom deras verk eller eftersom hon har mött dem här förut.</b></p> <p>– Jag har många fina minnen av den sociala samvaron här. Människor kommer och går och jag uppskattar kombinationen av trygghet och överraskningsmoment; vem som är här just nu och vilket samspel det kommer att bli, säger den finska poeten Pauliina Haasjoki.</p>		<p><b>Interview with Pauliina Haasjoki</b></p> <p><b>When arriving to the Baltic Centre she finds it exciting looking at the names on the board outside the common kitchen. Maybe she recognizes somebody on the guest list, by their works or because she has met them here before.</b></p> <p>– I have many good memories of the social dimension here. People come and go and I appreciate the combination of security and the surprise element of who is here right now and what kind of interaction there will be, says the Finnish poet Pauliina Haasjoki.</p>
<p>En tidig kväll i februari sitter Pauliina Haasjoki uppkrupen i en soffa med en rykande kopp choklad efter en dag i sällskap av böcker på Östersjöns författar- och översättarcentrum. I sällskapsrummet på övervåningen står ett piano där hon ofta sätter sig ner och spelar. Hon beskriver det som avkopplande.</p> <p>– Nästan alla konstarter är viktiga för mig. Jag gillar att sjunga och dansa också, och att teckna och göra collage, säger hon.</p> <p>Hon har rest över Östersjön från hemmet i Helsingfors till centret i Visby flera gånger förut.</p> <p>– När man har erfarenhet av att kunna arbeta så bra på en plats blir det som en uppmuntran i skrivandet, säger hon. Jag kommer hit med en känsla av positiv energi.</p> <p>Hennes sjunde diktsamling, <i>Planeetta</i> ("Planeten"), som hon arbetade med under sin förra vistelse på centret, kommer ut i Finland under våren. Denna gång är det en essäbok med titeln <i>Tietoliikenne</i> ("Telekommunikationer") som hon ägnar sin tid åt i Visby, och hon läser mycket och antecknar.</p> <p>– Jag tycker om att titta ut över horisonten. Det blir</p>	<p>An early evening in February Pauliina Haasjoki is sitting huddled in a couch with a hot chocolate after a day in the company of books at the Baltic Centre for Writers and Translators. She is often playing the piano in the drawing room at the upper floor – a relaxing activity, she thinks.</p> <p>– Almost all the arts are meaningful for me. I like singing and dancing too, and to draw and make collages, she says.</p> <p>She has traveled several times before over the Baltic Sea from the home in Helsinki to the Centre in Visby.</p> <p>– When you have the experience of being able to work well at a place, it is like an encouragement in writing, she says. I come here with the feeling of positive energy.</p> <p>Her seventh poetry book, <i>Planeetta</i> ("Planet"), which she worked with during her last stay at the Centre, will be published in Finland this spring. This time in Visby she is writing on an essay book called <i>Tietoliikenne</i> ("Telecommunications"), and she is reading a lot and taking notes.</p> <p>– I enjoy looking at the horizon. It makes</p>	

<p>lättare att koncentrera sig när man kan låta sin blick vandra långt bort i fjärran, menar hon.</p> <p>Förra året fick Pauliina Haasjoki ta emot priset Översättarbjörnen av det finska public service-bolaget Yle tillsammans med Peter Mickwitz, för deras översättning av Gunnar Björlings diktsamling <i>Solgrönt</i> (1933) från svenska till finska (<i>Auringonvihreä</i>, Poesia, 2015).</p> <p>– Jag lärde mig en hel del svenska när vi jobbade med översättningen och det var väldigt roligt att översätta i par, berättar hon.</p> <p>Pauliina började skriva dikter när hon var i 17-årsåldern, då hon upptäckte friheten i det uttrycks sättet.</p> <p>– Jag minns att jag hade samma frihetskänsla när jag skrev berättelser i 14-årsåldern, som innebar att jag kunde bestämma vad jag ville skulle hända, och se och uppleva vad som helst genom orden. Mina berättelser var lyriska, även om jag inte visste det då, säger hon och tillägger:</p> <p>– I samband med att jag upptäckte friheten i att uttrycka mig genom poesi förlorade jag denna känsla för att skriva prosa. Poesi är det som kommer naturligt för mig, men jag försöker skriva en essä nu och jag skriver ständigt dagbok, vilket även det är en sorts prosa. Dagboksskrivandet är något oavbrutet som alltid finns med mig.</p> <p>Hon har studerat och forskat inom litteratur på Åbo universitet. Den skönlitterära debutboken kom ut 1999, en diktsamling med den finska titeln <i>Ikkunassa on huone</i> ("Det finns ett rum i fönstret").</p> <p>– Jag skulle vilja kalla den impressionistisk, säger hon. Den omfattar nästan enbart saker som jag erfarit med mina sinnen, men är samtidigt sagolik och romantisk på sätt och vis. Idag hämtar jag inspiration överallt, även från litteratur och film. Jag antar att jag är mer självsäker nu när jag är äldre och vet att jag kan inkludera mer av världen i dikterna än när jag var yngre.</p> <p><b>Tre olika platser möts på en stenstrand</b></p> <p>Delar av hennes lyrikböcker har översatts till olika europeiska språk och publicerats i antologier. Förra året sattes versrader från hennes diktsamling "Håret" (<i>Hiukset</i>) upp i fönster på olika bibliotek i den amerikanska delstaten Iowa, tillsammans med citat från andra författare. Det var i samband med en resa som Pauliina gjorde till olika delar av Nordamerika och Nya Zeeland.</p>	<p>concentrating easier when you can allow your gaze to go far, she thinks.</p> <p>Last year Pauliina Haasjoki received the prize Översättarbjörnen ("The Translator Bear") by the Finnish public service-house Yle together with Peter Mickwitz, for their translation of <i>Solgrönt</i> (1933), a poetry book by Gunnar Björling, from Swedish into Finnish (<i>Auringonvihreä</i>, Poesia, 2015).</p> <p>– I learnt quite a lot Swedish while we were working with it and I enjoyed very much working as pair, she tells me.</p> <p>Pauliina started to write poems when she was 17 years old, at a time when she discovered the freedom of that expression.</p> <p>– I remember that I had the same feeling of freedom about stories when I was about 14 years old, that I could just make what I wanted to happen and I could see and experience whatever I wanted through the words. I suppose my stories were lyrical, even if I didn't know that they were lyrical then, she says adding:</p> <p>– Around the time when I discovered the freedom of expressing myself through poetry, I lost that feeling in writing prose. Poetry is what comes naturally to me, but I am trying to write an essay now and I write diary all the time, which is also a kind of prose. Writing in my diary is a continuous thing that is always with me.</p> <p>She has studied and done research in literature at the university in the Finnish town of Turku. The fictional debut was in 1999, a poetry book with the Finnish title <i>Ikkunassa on huone</i> ("There's a Room in the Window").</p> <p>– I would call it impressionistic, she says. I almost entirely included things that were from the natural experience, the one that I could sense. At the same time it is also quite fantastic and romantic in some way. Today I get my inspiration from everywhere, even from literature and film. I guess that I am more bold today, in the sense that I am older and I know that I am allowed to include more of the world in the poems than when I was younger.</p> <p><b>Three different places on a single beach of stones</b></p> <p>Parts of her poetry books have been translated into different European languages and have been published in anthologies. Last year lines from her poetry book "Hair" (<i>Hiukset</i>) were put on library</p>
--	--

<p>– Nya Zeeland är så speciellt eftersom landet ligger på andra sidan jorden. Min diktsamling ”Planeten” rymmer många intryck därifrån. Den andra sidan av något är ett bärande motiv i boken.</p> <p>Hon brukade se ut över horisonten från klinten i Visby och föreställa sig att Östersjön var en vidsträckt ocean och att det fanns något okänt bortom det, inte bara Sveriges kust.</p> <p>– Den sortens längtan avtog lite när jag reste jorden runt. Nu när jag har sett öar i de stora haven upplever jag inte Gotland som en ö på samma drömska sätt, säger hon.</p> <p>Hennes favoritplatser på Gotland är Fridhem och Högklint strax söder om Visby och Villa Muramaris några kilometer norr om stan.</p> <p>– De är genuina och värdefulla ställen för mig, som jag upptäckt under cykelturer längs kusten. Jag visste inte alls vad jag kunde förvänta mig när jag hamnade på dessa platser, säger hon och fortsätter:</p> <p>– Jag tycker också mycket om Black Sheep Arms, en vänlig och jordnära pub som ofta bjuder på bra musik. Jag har tagit med mig andra från centret dit ibland, men jag uppskattar också att gå dit själv och prata med bartendern.</p> <p>Pauliina tycker om att promenera till Botaniska trädgården längs med Visbys smala gränder.</p> <p>– Jag har försökt att promenera på varje gata innanför murarna, men jag vet inte om jag har lyckats eller om jag har missat någon, säger hon och skrattar.</p> <p>Första gången hon upptäckte Fridhem hade hon just hittat boken <i>Letters and Journals</i> på en loppis i Visby. Boken var skriven av den nya zeeländsk/brittiska författaren Katherine Mansfield.</p> <p>– Fridhem och Högklint påminner mig om Cornwall på Englands sydvästkust. Jag har varit i Cornwall och Mansfield är också där i boken. När jag satt och läste den där på stenstranden i Fridhem kände jag en koppling mellan dessa tre platser: Gotland, Cornwall och Nya Zeeland. Sambandet blev en stig som jag kunde följa i mitt eget skrivande, berättar hon medan S:ta Maria domkyrka slår sex slag utanför fönstret.</p> <p>– Det är lustigt att man kan vänja sig vid det där ljudet, att det blir din väckarklocka. Första morgonen jag vaknade upp här under mitt allra första besök på centret blev jag överrumplad av</p>	<p>windows in the American state of Iowa, together with quotations from works by other authors. It was during Pauliina’s trip to different parts of North America and New Zealand.</p> <p>– New Zealand is so special for us here in Scandinavia because it is the other side of the world. My poetry book “Planet” contains many impressions from that country. The “othersideness” of something is significant for the book.</p> <p>She used to stare at the horizon from the cliff in the old town of Visby, imagining the Baltic Sea as a huge ocean with something unknown beyond, not just the coast of Sweden.</p> <p>– That kind of longing went away a little bit when I went around the world. Now when I have seen islands in the big oceans, I don’t imagine Gotland as an island at the same dreamlike kind of way as before, she says.</p> <p>Her favorite spots in Gotland are Fridhem and Högklint a little bit south of Visby and Villa Muramaris some kilometres north of the town.</p> <p>– These are genuine and precious places for me, which I have discovered during biking tours along the coast. I didn’t know what was there and I just ended up at these places, she says and continues:</p> <p>– I also like Black Sheep Arms, a friendly down to earth pub that offers good music. I’ve brought people from the Centre there quite a few times, but I also enjoy going there by myself talking to the bartender.</p> <p>Often Pauliina is walking to the Botanical Garden through the narrow alleys of Visby.</p> <p>– I have tried to walk on every street inside the city walls, but I don’t know if I have managed or if I missed one, she says laughing.</p> <p>First time she discovered Fridhem, she had just found the book <i>Letters and Journals</i> at a flea market in Visby. The book was written by the Zelanian/British author Katherine Mansfield.</p> <p>– Fridhem and Högklint remind me of Cornwall at the south west coast of England. I have been in Cornwall and Mansfield also is there in the journals. When I was sitting there on the stone beach of Fridhem reading, I felt a link between these three places: Gotland, Cornwall and New Zealand. This link became a path that I could follow in my own writing, she tells me while the cathedral of St Mary</p>
--	--

<p>kyrkklockorna. Det var oväntat, drömligt och nästan spökligt, men på ett bra sätt, säger hon innan hon beger sig iväg nerför klinten för att lämna tillbaka några böcker på Almedalsbiblioteket.</p> <p><b>Text: Maria Molin</b> <b>Foto: Virpi Alanen</b></p> <p><b>Från diktsamlingen "Håret" (Hiukset, 2013), översättning till svenska av Peter Mickwitz</b></p> <p>"Någonstans här i närheten föll den. Den innehåller information och måttlöst med rikedom. Utan den är himlen på något sätt ensam. Men här tänder dess svans eld i träden på en sträcka av många kilometer, lågmäld glöd i själarna, vi är så lyckosamma för att den har grävt sig ned i vår jord. Hur kommer vi åt den? Kommer vi att känna igen den när vi ser den? Skogen är tyst. Ända ner i sina rötter vill den en skatt för alla för ingen; den har inget begrepp för individ. Den ger inte."</p> <p><b>Diktsamlingar av Pauliina Haasjoki</b> <i>Planeetta (Planeten)</i>, 2016 <i>Hiukset (Håret)</i>, 2013 <i>Aallonmurtaja (Vågbrytare)</i>, 2011 <i>Pääskynen ja lepakko (Svalan och fladdermusen)</i>, 2009 <i>Epäilyttävät puut (Misstänkta träd)</i>, 2005 <i>Ukkosen odottajat (Avvaktar åskan)</i>, 2002 <i>Ikkunassa on huone (Det finns ett rum i fönstret)</i>, 1999</p>	<p>strikes six outside the window.</p> <p>– It is funny to actually get used to that sound, that it becomes your alarm clock. The first morning I woke up here during my first visit at the Centre, I was surprised by the church bells. It was unexpected, dreamlike and even a little bit eerie, but in a good way, she says before going for a walk down the cliff to hand back some books at the library.</p> <p><b>Text: Maria Molin</b> <b>Photo: Virpi Alanen</b></p> <p><b>Abstract from "Hair" (Hiukset, 2013)</b></p> <p>"Somewhere near here it fell. It contains information and immeasurable riches. Without it the sky is somehow lonely. But here its tail lights a fire on the trees for miles on end, quiet smouldering in the souls, we are so lucky to have had it dig itself into our soil. How do we get our hands on it? Will we know it when we see it? The forest is taciturn. All the way down to its roots it wills the treasure to everyone to no-one; it has no concept for individual. It won't give."</p> <p><b>Poetry books by Pauliina Haasjoki</b> <i>Planeetta (Planet)</i>, 2016 <i>Hiukset (Hair)</i>, 2013 <i>Aallonmurtaja (Breakwater)</i>, 2011 <i>Pääskynen ja lepakko (The Swallow and the Bat)</i>, 2009 <i>Epäilyttävät puut (Suspicious Trees)</i>, 2005 <i>Ukkosen odottajat (Awaiters for Thunder)</i>, 2002 <i>Ikkunassa on huone (There's a Room in the Window)</i>, 1999</p>
--	--

<p><b>Intervju med Andrei Ivanov</b></p> <p>Under vistelsen på Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby förra hösten, blev han så påverkad av omgivningen att han gjorde den till en del av historien. Hans nyutkomna roman <i>The Argonaut</i> inleds med att huvudpersonen sitter i Botaniska trädgården i Visby. Den estniska författaren Andrei Ivanovs alter ego.</p> <p>– Jag kan tillbringa många timmar i den trädgården, en sagolik plats, säger han.</p>		<p><b>Interview with Andrei Ivanov</b></p> <p>During his stay at the Baltic Centre last autumn, the surroundings in Gotland had so much impact on him that he actually made them a part of his story. His recently published novel <i>The Argonaut</i> starts with the principal character sitting in the Botanical garden in Visby. The alter ego of the Estonian writer Andrei Ivanov.</p> <p>– I can spend hours in that garden, a fabulous place, he says.</p>
<p>Det är hans andra vistelse på Östersjöns författar- och översättarcentrum. Första besöket var i oktober förra året.</p> <p>– Jag blev så inspirerad av miljön här på Gotland och när jag skrev ner mina intryck insåg jag att det skulle passa in i min bok, säger han.</p>		<p>It is his second visit to the Baltic Centre for Writers and Translators. The first time was in October last year.</p> <p>– I had some kind of sideway inspiration here in Gotland. So I wrote down some stuff and realized that it would fit in my next book, he says.</p>

--	--	--

Andrei Ivanov, som föddes i Tallinn i Estland 1971 då landet var en Sovjetrepublik, studerade språk och litteratur på universitetet i Tallinn. Han tillbringade många år i Skandinavien, där han först bodde i ett flyktingläger i Danmark och senare i ett hippiekollektiv i Hesbjerg på ön Fyn, och han har även rest omkring i Norge. Idag bor och arbetar han i Tallinn, och skriver sina romaner på ryska. Ivanov har fått många litterära utmärkelser, bland annat Estniska Kulturhuvudstadspriset för romanen *Hanuman's Journey to Lolland*.

Han senaste bok, *The Argonaut*, kom ut i Estland i början av året. Den här hösten publicerades en av hans romaner i Frankrike för första gången, *Le Voyage de Hanumân (Hanuman's Journey to Lolland)*, och i oktober reser han till Paris för att delta i intervjuer och författarsamtal. Huvudpersonerna i boken är illegala invandrare som gömmer sig i ett flyktingläger i Danmark.

– De försöker upptäcka något där, men framför allt försöker de överleva. Båda har förstås sin egen specifika historia, den ena av dem är från Indien och den andra är en ryss från Estland, men jag har fokuserat på situationen som de befinner sig i just nu.

Boken bygger på hans egna erfarenheter då han bodde i ett flyktingläger i Danmark i slutet av 1990-talet.

– Jag hade en mängd skäl till att skriva den här romanen och jag koncentrerar mig på samhället och hur det fungerar, säger han.

Under sin tid i Visby den här gången, skriver han på en bok med titeln *Beauregard*, om ryska emigranter och tvångsflyttade personer som bodde i Frankrike och Tyskland efter andra världskriget. Teman som flykt och immigration, brännande aktuella ämnen idag, spelar alltid en roll i hans berättelser.

#### **Drömmen bortom landets gränser**

Andrei Ivanov började skriva redan som liten, dikter och dagbok där han skrev ner sina upplevelser och känslor.

– Jag började klippa till små häften där jag skrev ner mina egna sagor, säger han.

Som barn sov han dåligt och drömde intensivt.

– Jag hade en mycket livlig fantasi och tyckte mycket om att berätta historier, att hitta på dem och samla dem i minnet.

När han åkte på sommarläger tillsammans med andra barn, var han den i gänget som berättade godnattsagor.

– Jag lyssnade alltid på vad de andra barnen

Andrei Ivanov, who was born in Tallinn in Estonia in 1971 when it was the Soviet Republic of Estonia, studied languages and literature at the university of Tallinn. He spent many years in Scandinavia, living in a refugee camp in Denmark and in the Hesbjerg hippie commune on the island of Funen, and he has also been traveling in Norway. Today he lives and works in Tallinn, writing his novels in the Russian language. Ivanov has won several literary awards, including the Estonian Cultural Capital Prize for the novel *Hanuman's Journey to Lolland*.

His last book, *The Argonaut*, was published in Estonia in the beginning of this year. This autumn he had his first novel published in France, *Le Voyage de Hanumân (Hanuman's Journey to Lolland)*, and he will go to Paris in October for interviews and readings. The characters in this book are illegal immigrants in a refugee camp in Denmark.

– They just try to discover something, they are trying to live, survive basically. Both of them have a history of course, one is Indian and the other one a Russian from Estonia, but I focus on the situation where they are right now.

His writing is based mostly on his own experiences when he lived in a refugee camp in Denmark in the end of 1990.

– I had numerous reasons to write this novel, the main thing is to concentrate on the society and how it functions, he says.

During his stay in Visby this time, he is writing a book with the title *Beauregard*, about Russian emigrants and displaced persons who lived in France and Germany right after the second world war. The theme of escape and immigration, a very topical subject today, is always present in his work.

#### **A wish to sail abroad**

Andrei Ivanov started to write very early, he created poems and kept diary where he wrote down his experiences and feelings.

– I began to make little booklets, writing my own fairy tales, he says.

When he was a child he was insomniac, he didn't sleep well and had a lot of dreams.

– My imagination was vivid. I liked very much to tell stories, to create them and collect them in my memory.

When he went to summer camps with other children, he was the one who was telling the stories in the night.

– I always listened to what other kids were telling me about what happened to them, and I invented stories based on their experiences. I realized that I could use the stories from a life, put them in a fantastic world and create fantasy stories for them. I remember that it

berättade för mig om vad de varit med om, och jag fantiserade ihop historier utifrån deras upplevelser. Jag insåg att jag kunde använda olika livsberättelser och bygga vidare på dem i min egen fantasivärld. Jag minns att jag blev inspirerad av att sitta där i det nedsläckta rummet medan de andra barnen lyssnade på mig, säger Andrei.

När han var 14 år gammal skrev tillsammans med en vän en berättelse om en kille som rymde från Sovjet.

– Min vän kom på en fantastisk början på historien som vi hittade på tillsammans: ”Nu är det dags, så jag till mig själv, och steg in i det öppna bagageutrymmet.” Killen gömde sig i en stor resväska och fördes på så sätt in i ett annat land. Vi fantiserade om hur ett liv utanför Sovjets gränser skulle kunna se ut.

Efter gymnasiet sökte han till en sjöfartskola, men klarade inte intagningsproven eftersom han hade svårt för matematik.

– Drömmen om att lämna landet fanns fortfarande inom mig, att segla iväg och sedan lämna fartyget, säger han.

I stället började han studera rysk litteratur på universitetet i Tallinn och det var där som han upptäckte författaren Vladimir Nabokov, som har varit en av hans stora inspiratörer sedan dess.

– Jag tycker att han är en genial författare, en av de bästa; hans sätt att förnimma tillvaron och finna de exakta orden, säger han.

Nabokov var Andreis huvudämne på universitetet och han skrev om hans verk medan han även studerade den irländska författaren James Joyce och litteratur av ryska invandrarförfattare.

– Jag arbetade som nattvakt på en fabrik medan jag skrev min avhandling om Nabokov, berättar han.

– På dagen gick jag till biblioteket för att studera. Jag isolerade mig eftersom jag ville koncentrera mig på mitt skrivande. Det var en svår tid, jag tror att det var därför jag påbörjade min resa när jag var klar.

Under den här tiden skrev han sin första roman, men han var missnöjd och brände den. Åratal senare insåg han att han ville slutföra den, men på ett annat sätt eftersom han hade förändrats som person.

– Det var *The Argonaut*. Jag skrev om den helt, men den ursprungliga idén att kombinera Nabokovs beskrivande stil med James Joyces medvetandeström/inre monolog-teknik behöll jag från mitt första försök, säger han.

was inspiring sitting in this dark room while the other kids were listening to me, Andrei says.

When he was 14 years old, he and a classmate wrote a story about a guy who escaped from the Soviet Union.

– My friend had a fabulous beginning: ”Now it is time, I told myself, and stepped into the opened luggage.” The guy was just hiding in a big suitcase and he was delivered to another country. We were imagining how life abroad could be.

After high school he applied to a maritime college, but failed to pass the exams because of the Maths.

– The idea of going abroad was still in my head, to sail away and then leave the ship, he says.

Instead he started to study Russian literature at the university of Tallinn and it was there that he discovered the writer Vladimir Nabokov, who has been an inspirer in his own writing ever since.

– I think he is one of the most brilliant writers in the world; his perception and his way of finding the exact words, he says.

Nabokov was Andrei Ivanov’s main subject at the university and he wrote about his work while he also studied the Irish writer James Joyce and the literature of Russian immigrants.

– I worked as a night watch at a factory while making my theses about Nabokov. In day time I was going to the library to study. I isolated myself because I wanted to concentrate on my writing. It was hard, I think that is why I started my journey.

During this time he wrote his first novel, but was very discontent with it and burnt it. Years later he realized that he wanted to finish it, but in a new way because he had changed as a person.

– It was *The Argonaut*. I rewrote it entirely, but the main idea of combining the descriptive style of Nabokov and the stream of consciousness/ internal monologue-technique of James Joyce came from my first attempt, he says.

#### **A utopian idea**

During his last year stay at the Baltic Centre in Visby, he went to the island of Fårö. A picture of the seaside of the beachway actually was published on the cover of his novel *The Argonaut*. He also took a picture of a car from the 50s at the café *Kutensbensin* in Fårö that appeared on the cover of the book *The Confession of a Lunatic*.

– *The Argonaut* starts with my principal character sitting in the Botanical garden in Visby. I have several characters in the book and one of them is staying in Visby. He is writing e-mails to a friend about going to Fårö for instance. He writes about that café, the house of Ingmar Bergman and Bergmancenter. He is



### En utopisk idé

Under sin vistelse på Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby förra året, gjorde han en dagsutflykt till Fårö. En bild som han tog då på kuststräckan med raukar användes till omslaget på hans roman *The Argonaut*. Han tog även en bild på en av 50-talsbilarna utanför kultstället *Kutens bensin* på Fårö, som senare dök upp på omslaget till boken *The Confession of a Lunatic*.

– *The Argonaut* inleds med att huvudpersonen sitter i Botaniska trädgården i Visby. Det är flera personer som berättar historien och en av dem befinner sig i Visby. Han skriver e-mejls till en vän om bland annat en resa till Fårö. Han skriver om det där 50-talscaféet, Ingmar Bergmans hus och Bergmancenter. Han är baserad på mig själv, mitt alter ego, säger Andrei.

Medan han skriver till sin vän försöker han att komma på varför han reser oavbrutet.

– Ett av skälen till att han kom till Sverige var att han har en utopisk idé som går ut på att göra världen bättre. Han tror att han kan finna svaren på sina frågor i Sverige. Han förstår att han är en sorts Don Quijote på det sättet, men han försöker åtminstone, berättar han för mig.

– Jag har fortfarande den där känslan av att alla söker efter något hela tiden. Vi kanske glömmet vårt mål, men alla har det i sig: Argonautan (en sorts bläckfisk som romantiteln refererar till), pilgrimen, resenären – alla är vi på jakt efter vårt eget öde eller att upptäcka våra talanger och förverkliga våra drömmar.

För några dagar sedan hittade han romanen *Darling River* av Sara Stridsberg i en bokhandel i Visby.

Han såg att den var inspirerad av romanen *Lolita* av Nabokov och nu försöker han läsa den på svenska, eftersom han förstår både danska och norska.

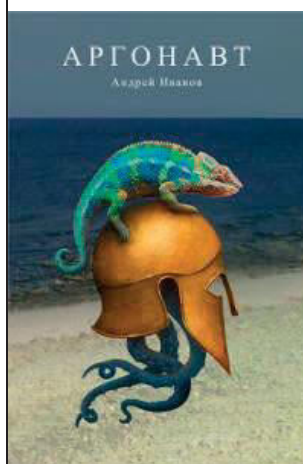
– Den är väldigt vacker, en riktigt bra roman, säger han.

Andrei Ivanov uppskattar den avstressade stämningen på Östersjöns författar- och översättarcentrum.

– Ibland behöver du koppla av och Visby är perfekt för det, säger han.

– Du kan gå till köket, prata med andra här och omedelbart känner du dig avslappnad. Jag lyssnar på de andras berättelser medan vi äter middag tillsammans. Det är inte så hälsosamt att stanna kvar i sin skrivarbubbla under flera månader i följd, det kan kännas tungt. Jag tycker att organisationen här är idealisk.

**Text och foto: Maria Molin**



sort of Don Quijote in this way, but still he says: I am at least trying, he tells me.

– I still have this feeling that everyone is in search of something. Maybe we forget about the goal, but everyone has it: the argonaut (a group of octopuses that the booktitle refers to), the pilgrim, the traveler, all of us is in search of our destiny or the realization of our own talents.

Some days ago he bought the novel *Darling River* by the Swedish writer Sara Stridsberg in a book store in Visby. He saw that it was influenced by the story *Lolita* by Nabokov and is now trying to read it in Swedish, as he understands both Danish and Norwegian.

– It's very beautiful, a great novel, he says.

Andrei Ivanov enjoys the relaxed ambience of the Baltic Centre.

– Sometimes you have to discharge and for that reason Visby is perfect, he says.

– You can go to the kitchen, talk to people and immediately you get relaxed. You listen to the others' stories while having dinner together. It's not quite healthy to stay by yourself within a bubble of inspiration and writing during months, it's very heavy. I find the system here absolutely ideal.

**Text and photo: Maria Molin**

based on my self, my alter ego, Andrei says.

While writing to his friend, he is trying to find out why he is traveling all the time. – One of the reasons why he came to Sweden was that he got an utopian idea of making the world better. He believes that he can find the answers in Sweden. He understands that he is a

## Intervju med Agnieszka Pokojska

På flyget från Gdańsk till Stockholm läste hon en guidebok. Ett svenskt ord fångade hennes uppmärksamhet, ett ord som hon kände igen eftersom det är en titel på en Ingmar Bergmanfilm: *Smultronstället*.

– Jag fick veta att det utöver betydelsen ”ett ställe där man hittar smultron” även betyder en plats med ett personligt nostalgiskt värde. Det är hittills mitt favoritord på svenska, säger den polska översättaren Agnieszka Pokojska.



## Interview with Agnieszka Pokojska

On her flight from Gdańsk to Stockholm she read a guidebook. One Swedish word, familiar because of the title of an Ingmar Bergman film, caught her attention: *Smultronstället*.

– I learnt that ”where wild strawberries grow” is only the surface meaning and in fact the word means a place with personal sentimental value. It’s been my favorite Swedish word so far, says the Polish literary translator Agnieszka Pokojska.

Vi sitter i biblioteket på andra våningen på Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby. Kyrkklockornas klang och solskenet den här septembermorgonen strömmar in till oss från det öppna fönstret. Agnieszka Pokojska, född i Gdańsk i Polen, är en frilansande översättare och redaktör. Hon undervisar i litterär översättning på Jagiellonian University i Kraków, där hon bor.

Hennes skönlitterära och facklitterära översättningar omfattar ett trettiotal publikationer, senast av författare såsom W.H. Auden, Alice Munro och Colin Barrett.

Det här är hennes första besök i Visby. Under vistelsen på Östersjöns författar- och översättarcentrum arbetar hon med en översättning från polska till engelska av romanen *Nowa kolonia* (*Ny koloni*) av Grzegorz Wróblewski, en polsk poet och konstnär som bor i Köpenhamn.

– Jag hade läst en del om Visby innan resan och visste att det var en stad från medeltiden, men när

We are sitting in the library on the second floor of the Baltic Centre for Writers and Translators in Visby. The sound of the church bells and the sunshine of this September morning are streaming in to us from the open window. Agnieszka Pokojska, born in Gdańsk in Poland, is a freelance translator and editor. She teaches literary translation at the Jagiellonian University in Kraków, where she lives.

Her list of translations, both fiction and non-fiction, includes around thirty publications, most recently by such authors as W.H. Auden, Alice Munro and Colin Barrett.

This is her first visit to Visby. During her stay at the Baltic Centre for Writers and Translators she is working on the translation of *Nowa kolonia* (*New Colony*) by Grzegorz Wróblewski, a Polish poet and artist living in Copenhagen, from Polish into English.

– I had read about Visby and I knew that it was a medieval city, but when I arrived here in the middle of the medieval week, without knowing anything

<p>jag anlände mitt i Medeltidsveckan, utan att känna till evenemanget, möttes jag av synen av alla människor i medeltidsdräkter och tänkte: det här verkar ha gått för långt! säger hon och skrattar.</p> <p>Klimatet i Visby fick henne att känna sig hemma. – Det känns mycket mer som Gdańsk här än vad Kraków någonsin gör, tack vare havet och vindarna. I Kraków saknar jag verkligen vinden och doften av hav.</p> <p>En dag åkte hon på en dagsutflykt till Fårö tillsammans med tre andra översättare från centret. De hyrde en bil och följde i Ingmar Bergmans fotspår. – Vi tittade på en Bergmanfilm här på centret kvällen före resan. Alla som jag mött på Gotland har talat om Bergman och han dyker upp överallt, till och med på tvåhundra-kronorssedeln. Det kändes som att vi behövde komma in i en Bergman-sinnesstämning inför utflykten till Fårö, säger hon med ett leende.</p> <p>Filmen var <i>Ansikte mot ansikte</i> (1976) med Liv Ullmann och Erland Josephson. – Det var en svensk poet som valde filmen, som visste mycket om hans filmer. Eftersom det var hennes sista kväll på centret sa vi andra till henne att det var hon som fick välja film, säger Agnieszka.</p> <p>En annan utflykt som hon följde med på under sin vistelse i Visby var en Art Safari på södra delen av Gotland, en programpunkt under Gotland Art Week i augusti. – Det var väldigt spännande på flera sätt. Förutom att jag fick se många olika verk inom alla typer av bildkonst, fick jag möta konstnärerna och besöka deras ateljéer. Det var även en av få dagar i mitt liv då jag inte förstod någonting av vad folk runt omkring mig sa, säger hon och tillägger: – Svenska språket är så främmande för mig. Jag tycker mycket om språkmelodin när jag till exempel tittar på svenska filmer. Det låter vackert i mina öron, men jag förstår det inte än.</p> <p><b>En perfekt lösning</b> Agnieszka Pokojska har läst mycket sedan hon var liten och hennes bokintresse sträckte sig längre än så. – Jag brukade hjälpa till på skolbiblioteket. Jag tyckte om att tillverka böcker också, inte bara skriva en berättelse om en kanin eller så, vilket jag också gjorde, men även att klippa till sidorna och binda</p>	<p>about it, I saw so many people in medieval costume, I thought: this is taking it too far! she says, laughing.</p> <p>She immediately felt at home in Visby in terms of the climate. – It feels much more like Gdańsk than Kraków ever does, because of the sea and the wind. I really miss the wind and the smell of the sea in Kraków.</p> <p>One day she went for a day-trip to the island of Fårö together with three other translators from the Centre. They rented a car and followed in the footsteps of the world-famous Swedish film director Ingmar Bergman. – We watched a Bergman movie here at the Centre the night before the trip. Everyone on Gotland kept talking about Bergman and he was everywhere, even on the two hundred kronor banknote. We felt obliged to get in a Bergman mood, she says with a smile.</p> <p>The film was <i>Face to Face</i> (1976), featuring Liv Ullmann and Erland Josephson. – It was chosen by a Swedish poet who had known a lot of his films already. As it was her last night at the Centre, we told her she had to be the one to make the choice, says Agnieszka.</p> <p>Another excursion she went on during her stay was an Art Safari on the southern part of Gotland, an event during Gotland Art Week in August. – It was very impressive on many levels. Apart from seeing a number of vastly different works in all kinds of visual arts, I got to meet the artists and visit their studios. Also, it was probably one of the very few days in my life when I understood nothing what people said around me, she says, adding: – Swedish is so foreign. I love the sound of it, when I watch Swedish films, for example. It sounds beautiful to me, but I can't understand it yet.</p> <p><b>A dream solution</b> Agnieszka Pokojska has been a great reader since she was very young, but her interest in books went further. – I used to help at the school library. I liked making books as well, not just writing a story about a rabbit or something, which I did as well, but also cutting the pages and binding them together. I have always been interested in books, even as physical objects,</p>
---	--

<p>ihop dem. Jag har alltid varit intresserad av böcker, även som fysiska objekt, säger hon.</p> <p>Som tonåring började hon läsa tvåspråkiga upplagor av poesi, med den engelska texten och den polska översättningen sida vid sida, med översättarens kommentarer.</p> <p>– Det var det bästa som kunde hänt mig. Jag kände att det här var vad jag ville göra. Jag ville skriva, men visste att jag troligen aldrig skulle bli författare, eftersom det inte ligger i min natur att skapa nya världar eller att avslöja för mycket om mitt inre.</p> <p>Att bli översättare var en perfekt lösning i hennes fall, då hon var bra på språk och hade ett djupt och innerligt intresse för litteratur. Hon översätter vanligen från engelska till polska, med ett undantag: Grzegorz Wróblewski, vars verk hon översätter från polska till engelska. Det började som ett projekt när hon fortfarande studerade på universitetet och deltog i en poesikurs med en lärare som var hängiven ämnet.</p> <p>– Hon läste allt och kände alltid till de bästa skotska, irländska och brittiska poeterna. Hon inspirerade verkligen klassen. Vid ett tillfälle berättade hon för oss att hon blivit kontaktad av en amerikansk förläggare som ville sammanställa en antologi med samtida polsk poesi och hon var en av redaktörerna. Hon föreslog att vi skulle försöka översätta några dikter var för klassen som en övning.</p> <p>Agnieszka hade inte läst något av Wróblewski innan dess och hon valde honom endast på grund av att han var född i Gdańsk, liksom hon själv.</p> <p>– Så snart jag började läsa hans dikter fann jag hans verk, särskilt hans svarta humor, väldigt tilltalande. Efter alla år som gått sedan dess tycker jag fortfarande att han är en enastående konstnär och författare, säger hon.</p> <p>Wróblewskis poesi i hennes översättning inkluderar två böcker som har publicerats i USA och ett urval i en antologi, liksom omfattande publikationer i litterära tidskrifter. Den bok som hon översätter just nu, <i>Nowa kolonia</i>, är en experimentell absurdist-existentialistroman i form av ett drama.</p> <p>En av hennes favoritöversättningar från engelska till polska i karriären som översättare är essäsamlingen <i>Changing My Mind</i> av Zadie Smith. En annan är <i>The Moons of Jupiter</i> av den kanadensiska Nobelpristagaren Alice Munro. Förra året arbetade</p>	<p>she says.</p> <p>As a teenager she started reading bilingual editions of poetry, with the English text and the Polish translation side by side, with the translator’s commentary.</p> <p>– This was the best thing that could happen to me. I felt that this was what I wanted to do. I wanted to write, but I knew I probably would never be a writer, because it’s not in my nature to create new worlds or to disclose myself too much.</p> <p>Becoming a translator was a dream solution in her case, as she is good at languages and has a deep and heartfelt interest in literature. She usually translates from English into Polish, with one exception: Grzegorz Wróblewski, whose work she translates from Polish into English. It started as a project when she was still a student and attended a poetry reading class with a teacher who was passionate about the subject.</p> <p>– She read everything and she always knew the best new Scottish, Irish and British poets. She was very inspiring. At one point she told us that she had been contacted by an American publisher who wanted to compile an anthology of contemporary Polish poetry and she was one of the editors. She suggested that we could try to translate a few poems each for our class as an exercise.</p> <p>Agnieszka had never read Wróblewski before and she picked him only because, like her, he was born in Gdańsk.</p> <p>– As soon as I read him, however, I found his work, and his dark sense of humour in particular, very appealing. Even after all these years I still think he is an extraordinarily original artist, she says.</p> <p>Wróblewski’s poetry in her translation comprises two US-published books and a selection in an anthology, as well as numerous publications in literary journals. The book she is currently translating, <i>Nowa kolonia</i>, is an experimental absurdist-existentialist novel in the form of drama.</p> <p>One of her favourite translations from English into Polish in her career as a translator is the collection of essays by Zadie Smith, <i>Changing My Mind</i>. Another is <i>The Moons of Jupiter</i> by the Nobel prize-winning Canadian writer Alice Munro. Last year she worked on a translation of <i>Young Skins</i>, a debut book of short stories by the young Irish writer Colin Barrett. Agnieszka encountered his writing</p>
--	--

<p>hon med en översättning av debutboken <i>Young Skins</i>, en novellsamling av den unga irländska författaren Colin Barrett. Agnieszka upptäckte hans författarskap när hon läste novellen ”Diamonds” i ”The Guardian” på nätet.</p> <p>– Jag slogs med en gång av hur begåvad han var och jag är väldigt glad att jag fick arbeta med hans bok. Hela förra sommaren satt jag i min lägenhet med luftkonditioneringen på, min laptop i gång, och Colin Barretts berättelser framför mig.</p> <p>Tidigare i år valdes hennes översättning av <i>Young Skins</i> ut till ett litterärt pris i Polen.</p> <p>– Du ser en lycklig översättare framför dig. Jag har en känsla av att jag nu får skörda frukterna av allt som jag gjort de senaste åren, säger hon och strålar av glädje.</p> <p><b>Vänskap på centret</b></p> <p>En dag besökte hon Wisbygymnasiet. En lärare, som hon mött av en tillfällighet och blivit vän med, hade bjudit in henne till en engelsklektion med elever med särskilda behov. Hon ville att de skulle få uppleva hur användbart språket är när man ska lära känna världen. Hon hade berättat för eleverna att Agnieszka arbetade som översättare och de hade förberett frågor till henne.</p> <p>– Vi pratade om oss själva och om våra intressen, och de frågade också mycket om mitt arbete och om Polen. Jag tror att vi alla uppskattade den lektionen, säger hon.</p> <p>En vecka senare besökte läraren Östersjöns författar- och översättarcentrum för ett möte med verksamhetsledaren Lena Pasternak, då de diskuterade möjligheten av fler författar- och översättarbesök på skolan i framtiden.</p> <p>– Hon hade tagit med sig brev från eleverna, berättar Agnieszka. De var så fina! Jag svarade direkt. Nu pratar vi om att mötas igen, kanske i september nästa år.</p> <p>Hon talar varmt om atmosfären på Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby och det är den sociala delen av vistelsen här som hon uppskattar mest.</p> <p>– Jag har troligen aldrig hållit mig borta från skrivbordet eller en bok så många kvällar i rad, som jag gjort här. Jag kände att böckerna alltid skulle finnas där ändå, men de här människorna är bara här för mig just nu. Det är fantastiskt att vi omedelbart kände samhörighet, inte som en familj eller en grupp kollegor, utan som vänner, säger hon</p>	<p>first when she read a short story called ”Diamonds” in ”The Guardian” online.</p> <p>– I was struck at once by how talented he was and I’m very happy that I got to work on his book. All I did last summer was to sit in my apartment with the air conditioning on, my laptop on, and the stories by Colin Barrett.</p> <p>Earlier this year her translation of <i>Young Skins</i> was shortlisted for a literary prize in Poland.</p> <p>– You can see a happy translator before you. I have the sense of reaping rewards of all that I have been doing for the past years, she says, radiating happiness.</p> <p><b>Making friends at the Baltic Centre</b></p> <p>One day she visited a high school in Visby. A teacher – a chance acquaintance who quickly became a friend – had invited her to an English class with children with special needs, saying she would like them to experience how useful the language is in getting to know the world. She had told them Agnieszka is a translator and the students had prepared questions for her. – We talked about ourselves and our interests, they also asked a lot about my work and about Poland. I think we all really enjoyed that lesson, she says.</p> <p>A week later the teacher came to the Baltic Centre for a meeting with the director Lena Pasternak, to speak about potential visits of writers and translators at the school in the future.</p> <p>– She brought me letters from the students, Agnieszka says. They were so sweet! I replied immediately. We are talking of meeting again, maybe next September.</p> <p>She speaks warmly about the atmosphere of the Baltic Centre in Visby and it is the social part of her stay that she appreciates most.</p> <p>– I have probably never spent so many evenings in a row out, away from my desk or a book, as here. I felt that, after all, the books were always going to be there, but these people are only here for me now. It’s mindblowing how we immediately connected, not as a family or a team of people who work together, but as friends, she says and continues:</p> <p>– I discovered that as writers and translators we had so much in common that, compared to the similarities, the differences turned out to be almost insignificant. We all have read widely from an early age, we value literature so highly that we decided to</p>
--	---

<p>och fortsätter:</p> <p>– Jag upptäckte att vi som författare och översättare har så mycket gemensamt, jämfört med likheterna visade sig olikheterna vara nästan obefintliga. Vi har alla läst mycket från tidig ålder, vi värdesätter litteratur så högt att vi bestämde oss för att ägna våra liv åt det, vi har mer eller mindre samma sätt att se på världen, även om vi kommer från olika länder och kontinenter.</p> <p>Hon insåg att det hon verkligen ville uppleva under sin vistelse här var att lära känna de andra på centret, att prata om deras länder, familjer och intressen, om vad de läser, vad de arbetar med och vilka deras framtida projekt är.</p> <p>– En av de bästa sakerna med den här platsen är att den får dig att känna dig fri att tillbringa tiden precis som du vill. De som grundade centret och de som driver det nu litar på att du använder din vistelse här på bästa sätt, som professionell och som individ. För mig har tilliten och friheten känts som en fantastisk gåva, säger hon med ett leende.</p> <p><b>Text: Maria Molin</b> <b>Foto: Achiro P. Olwoch</b></p>	<p>devote our lives to it, we have more or less the same world view, even if we come from different countries and continents.</p> <p>She found out that what she really wanted most from her stay was to get to know the other residents, to talk about their countries, and families, and interests, about what they read, what they are working on and what their future projects are.</p> <p>– One of the greatest things about this place is that it makes you feel free to spend your time exactly as you wish. You are trusted, by the people who founded the Centre and those who run it now, that you will make the best possible use of your stay, as a professional and as a human being. To me this trust and this freedom have felt like a wonderful gift, she says, smiling.</p> <p><b>Text: Maria Molin</b> <b>Photo: Achiro P. Olwoch</b></p>
---	--

<p><b>Intervju med Achiro Patricia Olwoch</b></p> <p><b>I augusti i år fick tv-serien <i>The Coffee Shop</i> priset i kategorin bästa tv-drama på Uganda Film Festival 2016. När skaparen av serien, Achiro Patricia Olwoch, nåddes av beskedet att den hade vunnit befann hon sig på Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby.</b></p>		<p><b>Interview with Achiro Patricia Olwoch</b></p> <p><b>In August this year the TV series <i>The Coffee Shop</i> won the Best TV Drama Category at the Uganda Film Festival 2016. The creator, Achiro Patricia Olwoch, learnt about the prize while spending some weeks at the Baltic Centre for Writers and Translators in Visby.</b></p>
<p>En onsdag i början av september har Achiro Patricia Olwoch besökt Säveskolan i Visby. En klass med ensamkommande flyktingbarn, främst från Afghanistan, får språkundervisning med film som redskap.</p> <p>– De visade mig en film som de hade gjort och jag visade dem en av mina filmer. Jag blev överväldigad av samspelet och utbytet mellan oss. Vad jag verkligen uppskattade var att man samlat olika kulturer i en klass. Det var barn från Afghanistan och Pakistan tillsammans med svenska barn, det var mycket intressant fåuppleva mångfalden i gruppen.</p>		<p>This Wednesday in the beginning of September, Achiro Patricia Olwoch has visited Säveskolan, a high school in Visby. A class with unaccompanied refugee children, mainly from Afghanistan, gets language education with film as an instrument for learning.</p> <p>– They showed me a film that they have made and I showed them one of mine. I was very impressed of the interaction I had with them. What I really liked was that all different cultures were there together in one class. Kids from Afghanistan and Pakistan and Swedish kids, it was quite interesting to see the diversity of the group.</p>

<p>Dramatikern och filmregissören Achiro Olwoch föddes i exil i Nairobi under pågående krig i Uganda 1978 och bor idag i Ugandas huvudstad Kampala. Hon hämtar stoffet till sina berättelser från verkliga situationer i livet och drivs av olika frågeställningar och problem i samhället – ofta med inslag av fiktion i intrigen.</p> <p>Det här är hennes första besök i Visby, men hennes andra besök i Sverige. Första gången hon reste till Sverige var 2012 då hon deltog i International Women Playwrights möte i Stockholm. Det var där hon fick höra talas om Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby.</p> <p>– Visby är en fin och lugn liten stad, jag tycker mycket om den rofyllda atmosfären här, säger hon.</p> <p>När hon anlände till Centret blev hon först förvånad över att fönstren inte var försedda med inbrottssäkra galler. De första dagarna var hon rädd för att någon skulle kunna bryta sig in.</p> <p>– I Uganda måste du alltid ha inbrottssäkra fönster, även om du bor på åttonde våningen. Jag insåg snart att jag kunde känna mig trygg här och lyckades arbeta hela natten utan att vara rädd för att någon skulle ta sig in. Jag antar att det är sådana här småsaker som gjorde skillnad för mig. Det som man kanske tar för givet när man bor här i Europa, men som var något helt nytt för mig, säger hon.</p> <p>Vanligtvis börjar hon arbeta vid tretiden på eftermiddagen och fortsätter att skriva hela natten fram till fyrtiden på morgonen.</p> <p>– Jag arbetar bäst nattetid då jag får lugn och ro, säger hon.</p> <p>Just nu arbetar hon med tre olika filmer samtidigt: dokumentären <i>My Prison Diary</i>, featurefilmen <i>The Surrogate</i> och pjäsen <i>The Child Bride</i>.</p> <p>– Jag har hunnit med så mycket under mina tre veckor i Visby. Det här är första gången jag vistas på ett författarresidens och jag kan koncentrera mig bättre här, kanske för att det är långt hemifrån, tror hon.</p> <p><b>Längtan efter att berätta historier</b></p> <p>En dag tog mamman till en av Achiros vänner, som bor på Gotland, med henne på en utflykt till den södra delen av ön.</p> <p>– Jag älskar naturen och tog en massa bilder och filmade under resan. Jag tror att jag ska göra en liten dokumentärfilm om min vistelse i Sverige, säger hon</p>	<p>Achiro Olwoch, a playwright and film director who today lives in Kampala, the capital of Uganda, was born in exile in Nairobi during the war in Uganda in 1978. She bases her writing on real life situations, motivated by the many issues in the society, and she adds a twist of imagination to each story.</p> <p>This is her first visit to Visby, but her second visit to Sweden. The very first visit to Sweden was in 2012 when she participated in the International Women Playwrights conference in Stockholm. It was there that she learnt about the Baltic Centre for Writers and Translators in Visby.</p> <p>– Visby is nice and quiet, I really love the serenity of it, she says.</p> <p>When she arrived to the Baltic Centre, she was surprised that there was no burglar-proofing on the windows. During the first days she was thinking: what if somebody jumps in?</p> <p>– In Uganda even if you are in the 8th floor, you have to have burglar-proofing. I realized that I could feel safe here. That is why I managed to work through the night without fear of intrusion. I think it’s those little things which for me have made a difference. They might be little and normal to somebody who is from here or from Europe, but for me it was something new, she says.</p> <p>Normally she works through the night until about four o’clock in the morning, starting at three in the afternoon.</p> <p>– I write best during the night when it’s quiet, she says.</p> <p>She is now working on three different films at the same time: the documentary <i>My Prison Diary</i>, the feature film <i>The Surrogate</i> and the play <i>The Child Bride</i>.</p> <p>– I have done so much during these three weeks in Visby. This is my first residence and I get a lot more concentration here, maybe because it’s far away from home, she thinks.</p> <p><b>A desire to tell stories</b></p> <p>The mother to one of Achiro’s friends, who is living in Gotland, took her to a day trip in the south part of the island.</p> <p>– I love nature and was taking pictures and videos. I think I want to make a small documentary on my stay in Sweden, she says, smiling.</p> <p>On the trip they visited Körsbärggården, an art gallery</p>
---	--



<p>med ett leende.</p> <p>Under utflykten stannade de till på konstgalleriet Körbsärgården i Sundre.</p> <p>– Jag minns särskilt ett rum med fyra bildskärmar, alla med en speciell färg. På varje monitor visades korta dokumentärfilmer med konstnärer som gjorde allt möjligt (fyra filmer av SIMKA, Simon Häggblom och Karin Lind). Jag har inte sett något liknande i Uganda, det finns inte så många utställningar med samtidskonst där. Besöket på konstgalleriet öppnade mina ögon och väckte intresset för att leka med min vision om filmskapande. Konstverket inspirerade mig att tänka utanför ramarna, att experimentera med olika uttryck, berättar hon för mig.</p> <p>När hon var i 20-årsåldern arbetade hon som flygvärdinna under sex år innan hon inledde sin karriär inom skrivande.</p> <p>– Jag hade varit bra på engelska och att skriva uppsatser under hela skoltiden, men jag trodde inte att jag skulle kunna försörja mig på mitt skrivande, säger hon och fortsätter:</p> <p>– I Uganda har vi inte en läskultur, så därför har vi inte heller en yrkesmässig skrivkultur. En dag erbjöd en av mina vänner mig ett jobb som redaktör för en bok. Jag lämnade min anställning som flygvärdinna för att bli redaktör. Och senare hittade jag min röst som skribent.</p> <p>Hon gick omkring och bar på många berättelser. Först började hon skriva artiklar i dagstidningen Monitor om en kvinnas upplevelser i en minibuss, med en stor dos humor. Berättelserna skildrar hur det kan kännas att resa med kollektivtrafiken i Kampala och publicerades senare i boken <i>Achiro's Kamunye Conversations</i>.</p> <p>– När mina texter publicerades fick jag självförtroende att fortsätta skriva, säger hon.</p> <p>Det var under en tre veckor lång workshop som hon lärde sig hur man skriver ett filmmanus. Kortfilmen <i>On time</i> var Achiro Olwochs allra första film, som hon utvecklat till ett manus under workshopen och som hon sedan regisserade själv och även spelade en av huvudrollerna i. <i>On time</i> blev också en prosaberättelse, som nyligen publicerades i en antologi i Sydafrika. En historia om en flicka som blir offer för kriget i norra Uganda.</p> <p>– Berättelsen låg nära mitt hjärta. Kriget i norra Uganda pågick i nästan 22 år. De flesta av mina</p>	<p>in the southern point of Gotland.</p> <p>– There was a room that had four screens, each with a special colour. Each of them showed mini-documentaries with artists doing different things (four films by SIMKA, Simon Häggblom and Karin Lind). I haven't seen anything like it in Uganda, there are not so many contemporary art exhibitions there. For me it opened my eyes to play with my vision of a filmmaker. It kind of inspired me to go out of my box. To actually just experiment different things, she tells me.</p> <p>When she was in her twenties and just had finished high school, she worked as an air hostess for six years before starting her writing career.</p> <p>– Through school I had always been good in English and in writing compositions, but I never thought I could write for a living, she says and continues:</p> <p>– In Uganda we don't have a culture of reading, so people don't really have the culture of writing as a profession. One day a friend of mine offered me a job as an editor for a book. That is how I left the airlines to start editing. And then later I found my voice as a writer.</p> <p>She had a lot of stories in her mind. She started writing articles in the Monitor Newspaper about a woman's experiences in a passenger service van, with a lot of humour. The stories depict the reality of using public transport in Kampala and were later published in the book <i>Achiro's Kamunye Conversations</i>.</p> <p>– The fact that my texts were published gave me a confidence to become a writer, she says.</p> <p>She got her film training from a three week long workshop, a film lab where she learned how to write a script for a film. <i>On time</i> was the title of Achiro Olwoch's first film, which she had developed to a script at the workshop. The short film was directed by herself and she is one of the main actresses. She also wrote the story in prose, recently published in an anthology in South Africa. A story of a girl who is a victim of the war in Northern Uganda.</p> <p>– The story that I was telling was close to my heart. We had war that raged for almost 22 years in Northern Uganda. Most of my stories are from the point of view what happened there. This history is about a seven yearold girl who tries to get food for herself and her family. If she doesn't succeed they will all die, she is their only hope, Achiro says, adding:</p> <p>– As I said we don't have a very good reading culture, but people are good at watching things. I realized that</p>
--	---

historier utspelar sig på denna plats och skildrar olika händelser där. Den här historien handlar om en sjuårig flicka som försöker skaffa mat till sig själv och sin familj. Om hon inte lyckas kommer alla att dö, hon är deras enda hopp, säger Achiro och tillägger:

– Som jag sa så har vi ingen tradition att läsa böcker i Uganda, men människor är bra på att titta på saker. Jag insåg att jag kunde berätta en historia genom filmmédiet. Det var drivkraften för mig att börja göra film. Det var tack vare min berättarlust, men också vetskapen om att det är ett medium som alla i hela världen kan ta till sig och beröras av.

#### **Tv-serie inspirerad av samtal med vänner**

En av hennes förebilder är den indiska filmskaparen Mira Nair. Hennes senaste film är Disney-filmen *Queen of Katwe* (USA, 2016) som handlar om en flicka i Uganda vars tillvaro förändras drastiskt när hon börjar spela schack.

– Hon har gjort film i över 30 år nu och hon har lyckats i Hollywood. Hon är min allra största inspiratör, säger Achiro.

En annan förebild är den ugandiska dramatikern Deborah Asiimwe.

– Vi möttes när vi skrev för radion för tio år sedan och har sedan dess varit goda vänner. Det var hon som fick mig att börja skriva pjäser och att skriva professionellt. Hon är praktisk och ställer frågor såsom ”Hur kan du bli en bättre författare?”

Achiro Olwoch är skapare och manusförfattare till tv-serien *The Coffee Shop*, som visas på Urban TV i Uganda och på betalteve över hela Afrika.

– Det är det enda manus jag skriver som inte handlar om konflikten i norra Uganda. Det är en sitcom med mycket humor, men den handlar också om situationer ur verkliga livet. Man kan säga att det är tungt innehåll även om det är en komedi, förklarar hon.

När Achiro bodde i Nairobi brukade hon träffa ett gäng vänner efter jobbet. Varenda dag möttes de på samma café.

– Alla hade olika personligheter, vi var fyra vänner som träffades och pratade om vad vi varit med om under dagen. En gång när jag satt där själv på caféet och väntade på att de andra skulle dyka upp, tänkte jag: Undrar om jag skulle kunna skriva ner våra samtal? Det var så idén föddes. En av karaktärerna i tv-serien är jag: vi tänker och klär oss på samma sätt.

I could tell a story by making a film. That is how I started to get into film. It was due to my desire to tell stories, but also the fact that this is a medium that everybody in the world uses.

#### **A TV series based on real life characters**

One of her inspirers is the Indian-born filmmaker Mira Nair. Her latest movie is the Disney-film *Queen of Katwe* (US, 2016) about an Ugandan girl who sees her world rapidly change after being introduced to the game of chess.

– She has been making films for over 30 years now and she has made it in Hollywood. For me she is my greatest inspiration, the number one, Achiro says.

She is also inspired by the Ugandan playwright Deborah Asiimwe.

– We met when we were writing for radio ten years ago and we stayed friends ever since. She got me really into playwriting and inspired me to write for payment. She talks from a practical point of view, like ”How can you better yourself as a writer?”

Achiro Olwoch is the creator and the sole writer of the TV series *The Coffee Shop*, aired on Urban TV in Uganda and pay-TV all over Africa.

– That is the only thing in my writing that is not about the Northern Uganda. It is a general happy film, more like a sitcom. It has a lot of humour, but it addresses real life situations. You can say that it’s heavy stuff, but with comedy in it, she explains.

When Achiro was living in Nairobi she had a group of friends that met after work. They went to the same coffee shop every single day.

– All of us had different personalities. We were four friends who met and just talked about our day. Once I was sitting there by myself, waiting for the others to come, thinking: What if I wrote something about our meetings. That’s how this idea was born. One of the characters is me: the way she thinks, the way she dresses. They are all based on real life characters.

During her stay at the Baltic Centre in Visby she got the news that the series had won the prize for best actor, best actress and best TV series at the Uganda Film Festival.

– A friend texted me in the middle of the night saying that *The Coffee Shop* won, and I said: Won what? She said: ”everything”. It was the best feeling ever.

One thing she wishes to work with during next year is retyping, editing and publish the manuscripts of her

<p>Alla karaktärer är inspirerade av verkligheten.</p> <p>Under sin vistelse på Östersjöns författar- och översättarcentrum i Visby fick hon veta att serien fått pris för bästa manliga och kvinnliga skådespelare samt bästa tv-serie på Uganda Film Festival.</p> <p>– En vän skickade ett sms mitt i natten och berättade att <i>The Coffee Shop</i> vunnit, och jag svarade: Vad vann den? Hon skrev: ”allt”. Det kändes helt fantastiskt.</p> <p>Ett projekt som hon skulle vilja arbeta med under nästa år är att renskriva, redigera och publicera sin pappas manuskript. När han dog 1994 hittade familjen sju olika manus som fadern hade skrivit på skrivmaskin på tunt och skört papper.</p> <p>– Han var inte författare till yrket, han var jordbrukare, säger hon.</p> <p>– Vi visste inte om att han skrev. Nu är det hög tid att publicera dem, bättre sent än aldrig. Det var som att hitta en skatt.</p> <p><b>Text och foto: Maria Molin</b></p>	<p>father. When he died in 1994 the family found seven manuscripts that he had written with a typewriter on a flimsy paper.</p> <p>– He wasn't a writer by profession, he was an agriculturist, she says.</p> <p>– We didn't know that he wrote. Now it's time to have them published. Better late than never. For me it was like finding a treasure.</p> <p><b>Text and photo: Maria Molin</b></p>
--	---



BALTIC CENTRE *for* WRITERS *and* TRANSLATORS

UDDENS GRÄND 3 · 621 56 VISBY · SWEDEN

[WWW.BCWT.ORG](http://WWW.BCWT.ORG)